

SZÜLETÉS NAP

Lehetsz keserű és édes,
szakállas évek arcodba néznek,
kegyetlen az idő.

Akkor voltál kamasz,
mikor emberek égtek a földön,
fémek sírtak a vizek alatt.

Ha rádmerednek hahotázó szájak,
ha tarkódra csapnak éhes fogsorok,
türelem hűtse a lázad:
fölöttük is lendkerék forog.

Csontjaid rácsára feszítve,
téged már semmi el nem térít,
— felelős vagy!
Meg kell fogalmaznod igéid!

Nem élhetsz úgy, mint apáid,
farkas-fogad más kenyéren vásik,
Csak te oldhatod meg önmagad.
Melleden kés világít.

MINDIG ÉLKÉSZÜLTÉL E VÁROSBÓL

(Füst Milán emlékére)

hol öszvérek baktatnak favedrekkel
oldalukon, amikor megcsikordul
a kutak kereke.

Mogorva fejedelmek siratnak most,
és görbe mosolyú bohócok.

A Valóság műhelyében dolgoztál,
és lázas soraid mindannyiunknak szóltak.

Nem keveseknek,

ahogy hitték tagadóid, akik most
keserű képpel kupájukba néznek,

— mert elindult veled a szekér
a halárusok bódéi mellett,
hogy magába fogadjon a nyugalmas tenger.

Hideg, fagyott rögű bolygókon vándoroltál,
és mindig itt éltél köztünk.
Párizst se láttad, de beutaztad
a Földet, mint a dzsinnek
a fűszeres, arab mesékben.

Mondják,
sokszor hallgatták szavaid,
az ételszagú kapualjakba húzódo szegények.

Életed omló partján is melletted álltak
a kedves Hamlet és Henrik, a király.

S elkezded műhelyedet most is,
bár odakünn még áll a szürkület.

BÍRNÁD-E A HARMADIK NAPON?

amikor kása lett a vese,
őrölt dara a csont!

Bírnád-e a negyediken?

amikor átlőtt madár a szív,
fénytelen massa az agy,
s a gyomor sírva üríti
a véres sarat.

S bírnád-e az ötödiken?

amikor tárgy lesz az ember,
s befagy a szem.

FRIGY

Halkan lépve, varázsszót mormolva
bejöhetsz hozzám.
Álmodhatsz velem, ágyamra dőlhetsz,
nézheted a fáradt esztendőket.
Mesélhetsz, szerethetsz is bátran!
Hallgathatód te is, hogy részeg ördögök
dalolnak a szívem udvarában.
